

[Indenrigsministeren.]

De tyske Børn er, hvor det overhovedet var muligt, systematisk blevet sendt i tyske Skoler og ikke i danske, de er blevet paa- virket gennem Hitler-Jugend og paa anden Maade, og derfor kan man ikke gaa ud fra, at et saadant Barn uden nærmere Prøvelse er kvalificeret til og har et moralsk Krav paa at blive dansk Statsborger. Med ganske særlig Styrke gør dette sig gældende for Tiden efter den 9. April 1940, hvor mange af den herværende tyske Kolonis Medlemmer i Ly af Besættelsesmagten og de herværende Organer for det tyske Rige har dannet en Slags Stat i Staten. Hertil kommer endelig ogsaa den Omstændighed, at et tysk Barn, der bliver dansk som Følge af denne Erhvervelse af dansk Indfødsret, ikke ophører med at være tysk Statsborger, thi tysk Ret tager overhovedet kun Hensyn til den fremmede Statsborgerret, som en Person erhverver efter Ansøgning og efter det fyldte 21de Aar. De tyske Børn, der er født her i Landet, vil altsaa normalt være i Besiddelse af dobbelt Statsborgerret fra det fyldte 19de Aar, de vil være baade danske og tyske, og dette kan føre til lidet lystelige Forhold. Jeg kan nævne som Eksempel en ung Mand, fra et udpræget nazistisk indstillet Hjem, som under Besættelsen tog Studentereksamen fra den tyske Skt. Petri Skole. Ved Dimissionsfesten holdt han som Ordfører for sin Klasse en stærkt tysk og nazistisk præget Tale, hvilket dog ikke hindrede ham i kort Tid efter at anraabe de danske Myndigheder om Bistand til som dansk Statsborger at blive fritaget for Indkaldelsen til tysk Militærtjeneste. I det hele taget findes der blandt de danske Statsborgere, som under Krigen har været i tysk Tjeneste, enten som Militærpersoner eller paa anden Maade, adskillige, som er født her i Landet af tyske Forældre, og ikke om dem alle gælder, at de handlede under Tvang, da de gik ind i de tyske Rækker eller paa anden Maade stillede sig til Disposition for Tyskerne.

Paa den anden Side ønsker jeg at fremhæve, at der blandt Børnene af tyske Forældre findes mange, som efter hele deres Indstilling og Holdning under Besættelsen er fuldt kvalificerede til at være danske, og derfor er det nødvendigt, at man gør sig klart, at der maa tilvejebringes en Mulighed for det danske Samfund til at sondre mellem dem, der er egnede til at være danske, og dem, om hvem dette ikke gælder. At opnaa en saadan Udskillelse er alene

Formaalet med det foreliggende Lovforslags § 1.

Desværre er det jo ikke saadan, at vi har Fortegnelser over eller blot Tal paa, hvilke tyske Børn der er født her i Landet og har været her til deres 19de Aar. Havde man det, vilde det have været rimeligt at foreslaa en Regel, hvorefter de enkelte Tilfælde skulde optages til Prøvelse, saa at man f. Eks. kunde nøjes med at udelukke fra Indfødsretten i de Tilfælde, hvor man ikke fandt det forsvarligt at lade den paa- gældende besidde denne Ret. Da denne Mulighed imidlertid ikke foreligger, maa vi gaa den omvendte Vej og sige til de Personer, som Lovforslaget tager Sigte paa: Den Erhvervelse af dansk Indfødsret, som er en Følge af de normale Regler, indtræder ikke for jeres Vedkommende; I maa altsaa selv melde jer for at faa jeres Forhold undersøgt —, og de, der ved denne Undersøgelse findes egnede til at være danske, vil saa faa Lov til at blive det. Denne Vej er den eneste farbare, og derved opnaar man bl. a. det, at det bliver Lovgivningsmagten, til hvilken Skønnet over den enkeltes Egnethed bliver henlagt.

Det er efter min Mening beklageligt, at man paa denne Maade maa tvinge ogsaa de agtværdige og ønskværdige Personer af denne Art til at passere gennem et Overgangsstadium, men jeg haaber paa Rigsdagens Tilslutning til, at der til sin Tid ved Lov tildeles dansk Indfødsret til dem, der nu udelukkes fra den automatiske Erhvervelse, saafremt de ud fra nationale Sikkerhedshensyn kan anses for egnede til Naturalisation. Jeg finder nemlig, at Personer, der hører til denne Gruppe, kun bør falde ved Prøvelsen, hvis Forholdene viser, at det af nationale Grunde er betænkeligt at tage dem.

Et ganske tilsvarende Problem staar vi over for, naar vi ser paa den Regel i vor normale Indfødsretslov, der siger, at en fremmed Kvinde bliver dansk alene derved, at hun gifter sig med en dansk Mand. Under normale Forhold vil det være uhyre sjældent, at et Ægteskab indgaas alene med det Formaal at skaffe Kvinden dansk Indfødsret, og derfor kan man tillade sig ved Fastsættelsen af den normale Regel at se bort fra denne fjerne Mulighed. Men Erfaringen har vist, at de ændrede Forhold ogsaa paa dette Omraade til en vis Grad har forrykket Forudsætningerne for vor Lovgivning.

I Øjeblikket — og allerede gennem længere Tid — har Erhvervelsen af dansk Indfødsret en ganske særegen og betydelig